

گفت و گویا
هوشنگ امیراحمدی

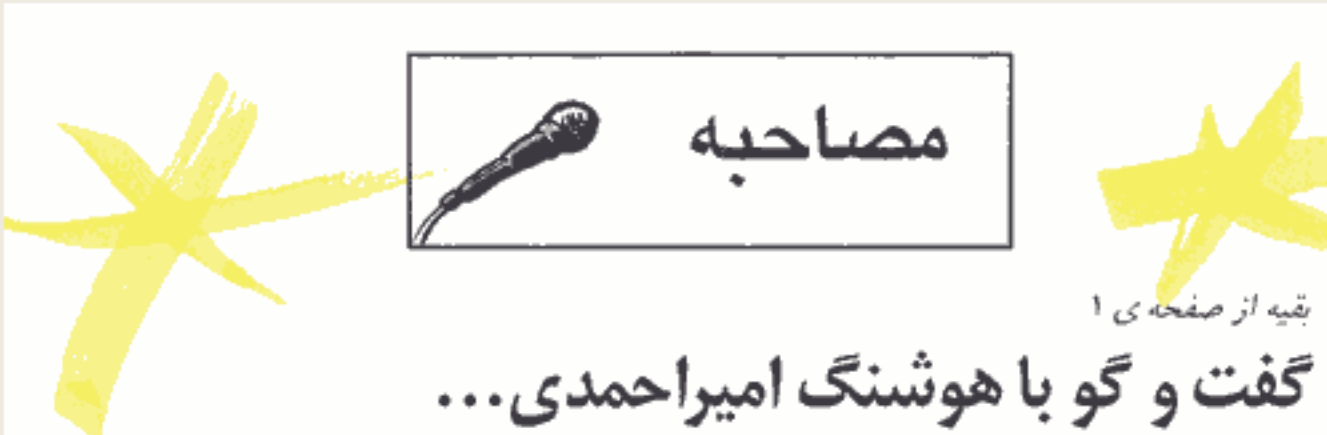
رییس شورای
امریکایی-ایرانی
(AIC)

یکشنبه، ۴ آگست ۲۰۰۲

به دنبال اعتراضات پرده‌مانه‌ای که گروه کثیری از ایرانیان برون مرزی نسبت به تشکیل کنفرانس «شورای امریکایی-ایرانی» (۳ آگست ۲۰۰۲) بروز دادند، آقای هوشنگ امیراحمدی، رییس شورای ایرانی این شورا، و آقای اکبر قهاری، خزانه دار آن، در یک جلسه‌ی مطبوعاتی شرکت کردند و به پرسش‌های من (از سوی نشریه‌ی ایرانشهر)، و آقای سهراب اخوان (از سوی رادیو ایران ۶۷۰ ای.ام) پاسخ دادند.

ایرانشهر، که در شماره‌های گذشته خوانندگان خود را در جریان کیفیت‌ها و انگیزه‌های کنفرانس AIC قرار داده بود، چاپ شرح کامل این گفت و گویا نیز ضروری می‌داند. اما از آن‌جا که زمان انجام این مصاحبه با زمان چاپ این شماره‌ی ایرانشهر،

بقیه در صفحه‌ی ۲

بقیه از صفحه‌ی ۱

گفت و گویا با هوشنگ امیراحمدی...

فاصله‌ی لازم برای پیاده کردن سخنان از روی نوار را اجازه نمی‌داد، ناگزیر در این جا به ذکر یک نکته‌ی مهم - که در زندگی اجتماعی و مدنی مردم کشور ما نقش حیاتی دارد- از این مصاحبه بسنده می‌کنم، و برای شرح کامل این گفت و گو، خوانندگان گرامی ایرانشهر را به شماره‌های بعد رجوع می‌دهم.

و اما مهم‌ترین نکته‌ی این گفت و گو، از نظر من، طرح مسئله‌ی نقض حقوق بشر در جمهوری اسلامی بود، و تکیه‌ام بر این رویداد که، امسال (۲۰۰۲) کنگره‌ی جهانی حقوق بشر سازمان ملل، به عدم نقض حقوق بشر در جمهوری اسلامی رأی داد. در پرسش و پاسخ‌هایی که در این مصاحبه رد و بدل شد، آقای امیراحمدی، معترف بودند که سازمان‌ها، با تلاش، و با نشان دادن مدارک و اسناد نقض حقوق بشر در ایران به نمایندگان کشورها در سازمان ملل، می‌توانند در شیوه‌ی تصمیم‌گیری و رأی‌نمایی این سازمان مؤثر باشند، و در پایان نیز قول دادند که این مسئله را در شورای امریکایی-ایرانی مطرح کنند، و در صورت تصویب هیئت مدیره، تلاش در راستای رعایت حقوق بشر در ایران را در دستور کار و برنامه‌های این شورا بگنجانند، و موارد نقض آن در جمهوری اسلامی را به سازمان ملل گزارش دهند، و مراتب و چگونگی فعالیت‌های شورا را نیز از طریق برقراری رابطه‌ای پیگیر، به اطلاع مردم ایران برسانند.

بسازی که نیروی تأثیر گذاری در سیستم این کشور باشد. به همین دلیل من فکر می‌کنم تا حدی که ما حداقل در کوتاه مدت، تا ایرانی‌ها استخوان بندیشان محکم شود، ما باید با امریکایی‌ها جلو برویم. یکی از زیبایی‌های شورا همین است که آمدیم ما از همان شروع امریکایی‌ها را جلو انداختیم و خودمان پشت

سر آن‌ها بودیم به تدریج که تعداد ما ایرانی‌ها بیشتر می‌شود، می‌آیم جلو و قول می‌دهم که جلوی امریکایی‌ها هم بیفتیم. ولی امریکایی‌ها دیگر ما را ول نمی‌کنند برای این که ما را شناخته‌اند. اخوان: ولی شما امریکایی‌ها را برداشتید بردید ایران؟ امیراحمدی: نه هیچ وقت. من هیچ وقت امریکایی‌ها را به ایران نبرده‌ام. شورا هیچ وقت هیچ جلسه‌ای را که مخفی بوده و هیچ جلسه‌ای که مذاکره‌ای بین دولت‌های ایران و امریکا بوده یا در آن دست داشته‌اند دخالت نداشته است. من می‌خواهم خیلی مشخص این را بگویم که این شورا هیچ وقت نه از دولت ایران پولی گرفته و نه از دولت امریکا. شورا در هیچ مذاکره‌ای بین این دولت‌ها نبوده، و یادتان باشد که هر موقع تصادفاً یک مذاکره‌ی مخفی را کشف کردیم، ما به اصطلاح این را لو دادیم. اخوان: شما خودتان که ایران رفتید؟ امیر احمدی: نخیر من ۴ سال است که ایران نمی‌روم.

داشتند یک قدرت سیاسی داشتند که می‌رفتند حداقل ۲ مرتبه با این خانم صحبت می‌کردند، ۵ مرتبه fund Rasing می‌کردند، و باهانش مسایلمان را صحبت می‌کردیم. من به شما قول می‌دهم. این خانم آدم بدی نیست. این خانم می‌نشیند می‌بیند که کسی این‌جا نیست، درسته که ششصد هزار ایرانی این‌جا هستند ولی این‌ها کجا هستند. منتها صدایی نداریم. ایرانی‌های کالیفرنیا باید خودشان با هم با هر اسبی جمع شوند و به عنوان یک صدای سیاسی خوب در این کشور دربیایند. یعنی صدایشان را به گوش حکومت امریکا برسانند. ۳- هدف آخر، کمک به توسعه‌ی همه‌جانبه‌ی ایران. ما برای ایران جامعه‌ای دمکراتیک می‌خواهیم که معنایش برای ما رشد اقتصادی و عدالت اجتماعی و توسعه سیاسی است. در این چارچوب حقوق بشر برای ما همیشه مهم بوده است.

من از شونده‌گان شما دعوت می‌کنم بروند اولین کتابی که شورا چاپ کرد در سال ۹۲ بود و کسی که سخنران اصلی ما بود رییس دیدبانی حقوق بشر بود، که سال ۹۲ در واقع شورا پیشرو حرکت حقوق بشر در ایران بود. متأسفانه خیلی‌ها این مسئله را فراموش کرده‌اند. خیلی‌ها به ما تهمت می‌زنند که شورا با حقوق بشر چه کار می‌کند در حالی که ما با این شروع کردیم. اصولاً هر اتفاقی که در شورا بیفتد تمام نشست‌ها، کنفرانس‌ها، و جزئیات را چاپ می‌کنیم. همین جلسه دیشب را تا ۲ ماه دیگر چاپ می‌کنیم. در سانفرانسیسکو کنفرانسی در دو ماه قبل اتفاق افتاد که الان زیر چاپ است. نه فقط سخنرانی‌ها بلکه سؤال جواب‌ها و تمام جزئیات را چاپ می‌کنیم. شورا یک سند مشخصی دارد که ما خیلی به این سند افتخار می‌کنیم مخصوصاً حرف‌هایی که می‌زنیم در رابطه با دموکراسی، توسعه سیاسی، اقتصادی، عدالت اجتماعی. ما واقعاً در همه موارد پیشرو و پیشاهنگ بودیم. اخوان: من تا این‌جا این‌طور نتیجه‌گیری می‌کنم که شما فقط دارید برای ایرانی‌های مقیم امریکا و مقامات امریکایی فعالیت می‌کنید که آن‌ها را به هم نزدیک کنید.

امیر احمدی: ما فکر می‌کنیم درست است، ما یک میلیون نفر هستیم و جمعیت یک میلیونی آن قدر نیروی کافی نیست که سازمان عظیمی

گفت و گویا
هوشنگ امیراحمدی و اکبر قهاری
شورای امریکایی-ایرانی (AIC)

یکشنبه، ۴ آگست ۲۰۰۲

به دنبال اعتراضات پرده‌مانه‌ای که گروه کثیری از ایرانیان برون مرزی نسبت به تشکیل کنفرانس «شورای امریکایی-ایرانی» (۳ آگست ۲۰۰۲) بروز دادند، آقای هوشنگ امیراحمدی، رییس شورای ایرانی این شورا، و آقای اکبر قهاری، خزانه دار آن، در یک جلسه‌ی مطبوعاتی شرکت کردند و به پرسش‌های بیژن خلیلی، ناشر و سردبیر بخش سیاسی ایرانشهر، و آقای سهراب اخوان (از سوی رادیو ایران ۶۷۰ ای.ام) پاسخ دادند. ایرانشهر، که در شماره‌های گذشته خوانندگان خود را در جریان کیفیت‌ها و انگیزه‌های کنفرانس AIC قرار داده بود، چاپ شرح کامل این گفت و گو را نیز ضروری می‌داند. اما از آن‌جا که طول این گفت و گو با گنجایش ایرانشهر هم‌پایند نیست، و از آن‌جا که این گفت و گو، از نظر مسائل جاری در ایران حائز اهمیت است، به ناگزیر، متن این گفت و گو را در چند شماره‌ی ایرانشهر در اختیار علاقه‌مندان به این مبحث سیاسی می‌گذاریم.

یک مدیر یک بخش نمی‌رویم بلکه حتما باید CO باشد. در دولت ما نمی‌آیم هر کسی که برای دولت کار کرده باشد انتخاب کنیم، حتما باید سفیر یا معاون وزیر یا بالاتر باشد. دوم، باید علاقه مند به مسایل ایران و امریکا باشد، یعنی علاقه مندی فقط کافی نیست منظور این است که اطلاعات و دانش کافی در این زمینه را داشته باشد. مثلاً کسی که هیچ کار در این زمینه نکرده در این شورا راه ندارد. سوم، باید اهداف شورا را ببذیرد. شورا سه هدف دارد:

۱- می‌خواهد platform ی باشد برای گفت و گوی و دیالوگ که درک بهتری را بین

دو کشور، هم دولت و هم مردم ایجاد کند. تصویری که از ایران موجود می‌آید تصویر سالمی باشد و برعکس تصویری که از امریکا ایجاد می‌شود از طرف ایرانی، این تصویر سالم باشد.

۲- سازمان دادن، شکل دادن و معرفی جامعه ایرانی در این کشور به جامعه‌ی امریکایی و ایجاد همکاری بین این‌ها در جهت افزایش قدرت سیاسی است. ما جامعه‌ی ایرانی در امریکا جمعیت یک میلیونی هستیم در همین ایالت کالیفرنیا حدود ششصد هزار ایرانی هستیم. سناتور همین ایالت می‌رود یک لایحه‌ای به سنا می‌برد که جلوی ویزای فامیل‌ها و دوستانمان را برای آمدن به امریکا بگیرد. در حالی که این نباید اتفاق می‌افتاد اگر یک سازمان

سهراب اخوان: دیشب در شهر ما لس آنجلس خبرهایی بود، امریکن ایرانیان کانسیل AIC جلسه‌ای داشت، و مهمانانی ایرانی و امریکایی داشت، و جلوی در محلی که این جلسه برگزار شد تعداد زیادی ایرانی تجمع کرده و اعتراض داشتند. من دلم می‌خواهد بدانم که این گروه چکار می‌کرد و این اعتراضات برای چه بود؟ به همین دلیل از ژورنالیست دیگری، دوستم بیژن خلیلی هم خواهش کردم که در جلسه‌ای با من بنشیند، و الان نشستیم با دو تن از اعضای این شورا، پریزیدنت AIC، آقای دکتر هوشنگ امیر احمدی و خزانه دار آن، آقای دکتر اکبر قهاری. (سلام و احوالپرسی)

اخوان: شما مگر چکار می‌کردید؟ شما کی هستید؟ چرا آن قدر با شما مخالفت شد؟ قهاری: من فکر می‌کنم بهتر است این را آقای امیراحمدی توضیح بدهد که پایه گذار این مؤسسه است و راجع به این که چه کار می‌خواهیم بکنیم، من در خدمت هستم.

امیراحمدی: سلام عرض می‌کنم، اولاً بگویم ما از این که دیرتر توانستیم این جلسه را برگزار کنیم خیلی خوشوقتم. مخصوصاً به این دلیل که بخشی از نیروهایی که فکر می‌کردند نباید به این جلسه بیایند، آمدند نشستند و جلساتی داشتیم و صحبت کردند با ما.

اعتقاد دارم بخش کوچکی از سوء تفاهماتی که وجود داشت برطرف شد. سخنرانی خود من که دلم می‌خواهد در اختیارتان بگذارم بسیار جامع است و دقیق سازمان را توضیح می‌دهد که این سازمان اهدافش چیست برنامه‌هایش چیست پولش از کجا می‌آید تفکر آن چیست در مورد ایران و در مورد رابطه با امریکا.

شورای AIC در سال ۱۹۹۷ بعد از ۵-۴ سال فعالیت تبلیغاتی که داشتیم تشکیل شد. در شروع کار این شورا از بیش از ۴۰ نفری که از اعضای به وجود آورنده آن بودند ۵-۳۴ نفر امریکایی و بقیه ۴-۵ نفر ما یک سازمان امریکایی هستیم. ما یک سازمان ایرانی نیستیم. مهم‌تر از آن، بیشترین تعداد اعضای شورا امریکایی است. ما داریم سعی می‌کنیم این عدم توازن را با آوردن گروهی از ایرانیان برجسته حل کنیم. ولی کماکان وزنه‌های اصلی‌اش و تعداد امریکایی‌ها در این شورا بیشتر از ایرانیان است.

اخوان: این اعضای برجسته‌ی ایرانی را چه طور انتخاب می‌کنید؟ خودتان انتخاب می‌کنید؟ چه جوری انتخاب می‌کنید؟ تحقیقی انجام می‌شود؟ اتفاقی بر خورد می‌کند؟ اصالتشان چه شکلی مشخص می‌شود؟

امیر احمدی: ما یک اساسنامه داریم که این اساسنامه می‌گوید اعضای هیئت مدیره باید چه مشخصاتی داشته باشند. اولاً باید در قیله کاری خودشان واقعا معروف و مهم باشند. حالا مهم نیست چه فیله‌ی. مثلاً ما یک دانشیار را عضو نمی‌دانیم حتما می‌رویم دنبال یک استاد دانشگاه برجسته. در بیزنس، دنبال